

Сборник съдебна практика

Дело C-255/13

I
срещу
Health Service Executive

(Преюдициално запитване, отправено от High Court (Ирландия))

„Преюдициално запитване — Социална сигурност — Регламент (ЕО) № 883/2004 — Член 19, параграф 1 и член 20, параграфи 1 и 2 — Регламент (ЕО) № 987/2009 — Член 11 — Гражданин на държава членка, осигурен в държавата по пребиваване — Сериозно и внезапно заболяване по време на почивка в друга държава членка — Лице, принудено да остане единадесет години във втората държава поради заболяването си и възможността да получи специализирани медицински грижи в близост до мястото, където живее — Предоставяне на обезщетения в натура във втората държава — Понятия „пребиваване“ и „престой““

Резюме — Решение на Съда (четвърти състав) от 5 юни 2014 г.

1. *Социална сигурност — Работници мигранти — Лице, което има едновременно две места на обичайно пребиваване на територията на две различни държави членки — Недопустимост — Правило за целите на прилагането на Регламент № 883/2004*

(Регламент № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета; Регламент № 1408/71 на Съвета)

2. *Социална сигурност — Работници мигранти — Здравно осигуряване — Обезщетения в натура, предоставяни в друга държава членка — Понятие „пребиваване“ на заинтересованото лице — Критерии за преценка*

(член 1, буква й) от Регламент № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета и член 11, параграфи 1 и 2 от Регламент № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета)

3. *Социална сигурност — Работници мигранти — Здравно осигуряване — Обезщетения в натура, предоставяни в друга държава членка — Приложимо законодателство — Пребиваване — Определяне*

(Регламент № 1408/71 на Съвета)

4. *Социална сигурност — Работници мигранти — Здравно осигуряване — Гражданин, който заболява сериозно в държава членка, различна от държавата членка по пребиването му — Обезщетения в натура, предоставяни в държавата членка по престой — Обезщетения,*

предоставяни за дълъг срок поради заболяването на заинтересованото лице — Понятия „пребиваване“ и „престой“ — Определяне на обичайния център на интересите на гражданина — Преценка от страна на националната юрисдикция — Граници

(член 1, букви й) и к), член 19, параграф 1 и член 20, параграфи 1 и 2 от Регламент № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета)

1. Вж. текста на решението.

(вж. точки 40—42 и 47)

2. Съгласно член 1, буква й) от Регламент № 883/2004 за координация на системите за социална сигурност „пребиваване“ означава мястото, където лицето обичайно пребивава.

За да определи обичайния център на интересите на дадено лице, запитващата юрисдикция трябва да вземе предвид всички релевантни критерии, и по-специално посочените в член 11, параграф 1 от Регламент № 987/2009 за установяване процедурата за прилагане на Регламент № 883/2004, също както и, съгласно параграф 2 от този член, намерението на лицето относно това кое всъщност да е местопребиваването му. Това намерение трябва да се прецени с оглед на фактите и обективните условия в случая, разглеждан в главното производство, тъй като простото заявяване на намерение за пребиваване на определено място само по себе си не е достатъчно за целите на прилагането на посочения параграф 2.

Списъкът с обстоятелствата, които трябва да се вземат предвид при определяне на местопребиваването на лицето, понастоящем нормативно закрепен в член 11 от Регламент № 987/2009, не е изчерпателен и не установява йерархичен ред на обстоятелствата, посочени в параграф 1 от този член.

(вж. точки 43, 46 и 54)

3. Вж. текста на решението.

(вж. точки 44 и 45)

4. Член 1, букви й) и к) от Регламент № 883/2004 за координация на системите за социална сигурност трябва да се тълкува в смисъл, че за целите на член 19, параграф 1 или член 20, параграфи 1 и 2 от този регламент, когато гражданин на Съюза, който пребивава в една държава членка, заболее сериозно и внезапно по време на почивка в друга държава членка и се окаже принуден да остане единадесет години в тази държава поради заболяването си и възможността да получи специализирани медицински грижи в близост до мястото, където живее, следва да се счита, че е налице „престой“ на този гражданин в последната държава членка, ако обичайният център на интересите му е в първата държава членка. Националната юрисдикция е тази, която трябва да определи кой е обичайният център на интересите на този гражданин, като прецени всички относими обстоятелства и вземе предвид неговото намерение, изведено от тези обстоятелства, при което не може единствено въз основа на факта, че посоченият гражданин е останал дълго време във втората държава членка, взет като такъв и сам по себе си, да приеме, че той пребивава в тази държава.

(вж. точка 59 и диспозитива)